

Arrest

nr. 276 853 van 1 september 2022
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X
Wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders
X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun zoon X (rolnummer X) en hun dochter X (rolnummer X), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 13 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2022 inzake de eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 3 juni 2022, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder de dossiernummers RvV X en RvV X. Aangezien verzoekster de zus is van verzoeker en in acht genomen dat verzoekster zich in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en onderhavig beroep in feite en in rechte beroept op dezelfde argumenten als verzoeker, worden voormelde zaken wegens verknochtheid gevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 9 maart 2020 in gezelschap van hun ouders.

Op 12 maart 2020 dienden de ouders van verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 ook in hun naam als vergezellende minderjarigen werd ingediend. Voor deze verzoeken nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 31 mei 2021 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Op 27 september 2021 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. 261 128 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoeken om internationale bescherming van de ouders van verzoekende partijen.

Op 23 november 2021 diende de vader van verzoekende partijen een tweede verzoek om internationale bescherming in. Voor dit verzoek werd door de commissaris-generaal op 24 februari 2022 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen (niet-ontvankelijk (volgend verzoek)). De vader van verzoekende partijen ging niet in beroep tegen deze beslissing.

2.2. Op 15 oktober 2021 dienden verzoekende partijen, wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders, een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

2.3. Nadat vragenlijsten werden ingevuld, werden de dossiers van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 december 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 27 april 2022. Op dezelfde dag werd in naam van verzoekster verzoeksters moeder – gezien verzoeksters jeugdige leeftijd – gehoord op het CGVS.

2.4. Op 23 mei 2022 nam de commissaris-generaal de beslissingen ‘niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)’. Deze beslissingen, die de bestreden beslissingen uitmaken, werden op respectievelijk 24 en 25 mei 2022 aangetekend verzonden.

2.4.1. De bestreden beslissing ten aanzien van N. M. R. G. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en u bent afkomstig uit San Salvador. U hebt uw land van herkomst verlaten op 8 maart 2020 in het gezelschap van uw ouders, A.(...) B.(...) G.(...) R.(...) en G.(...) G.(...) R.(...) (OV. (...)) en uw zus Ga.(...) I.(...) G.(...) R.(...) (OV. (...)). Op 12 maart 2020 dienden uw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 31 mei 2021 een weigeringsbeslissing genomen. Op 1 juli 2021 dienden uw ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 27 september 2021 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en tegen deze beslissing kan geen beroep worden ingediend. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Uw vader diende op 23 november 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Voor dit verzoek werd op 24 februari 2022 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen. Uw vader diende geen beroep in tegen deze beslissing en de beroepstermijn is verstreken. Ook dit is dus een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Op 15 oktober 2021 diende u, net zoals uw zus, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving hiervan vermeldt uw moeder in uw naam dat u bij terugkeer naar El Salvador vreest het slachtoffer te worden van het bendegegeweld. Ze vreest dat u gevisieerd zal worden door dezelfde bendeleden die uw vader viseerden. Daarnaast vreest ze dat u gedwongen gerekruteerd zal worden door de bendes. Bovendien dient uw moeder in uw naam ter staving van uw verzoek de volgende documenten in: screenshots van een WhatsApp gesprek en artikelen over de algemene onveiligheid in uw regio.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd uw dossier toegewezen aan een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen. Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier en uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die uw ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 12 maart 2020, waarvoor de beslissing nu definitief is. Daarnaast vreest u dat de bendes u gedwongen zullen rekruteren en dat uw leven in gevaar zal zijn als u zou weigeren (CGVS (...)B, p. 6). Dit is echter een hypothetische bewering die niet gestaafd is door concrete verklaringen of incidenten. Dat wordt bevestigd door het feit dat uw ouders deze vrees niet aanhaalden in hun verzoeken toen zij hierover bevraagd werden (CGVS eerste verzoek (...)7, p. 10, DVZ tweede verzoek (...)7Z, punt 22). Bijgevolg kan hieruit voor u geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen. Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. De screenshots die u neerlegde betreffen een WhatsApp gesprek met uw tante over de situatie in uw wijk. Dit element werd reeds besproken in het verzoek van uw ouders. Daarnaast legde u artikelen neer over de algemene onveiligheid in uw regio. Hieruit blijkt niet dat u of uw familieleden persoonlijk geviséerd worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2.4.2. De bestreden beslissing ten aanzien van Ga.(...) I.(...) R.(...) G.(...) (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en u bent afkomstig uit San Salvador. U hebt uw land van herkomst verlaten op 8 maart 2020 in het gezelschap van uw ouders, A.(...) B.(...) G.(...) R.(...) en G.(...) G.(...) R.(...) (OV. (...)) en uw broer N.(...) M.(...) R.(...) G.(...) (OV. (...)). Op 12 maart 2020 dienden uw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 31 mei 2021 een weigeringsbeslissing genomen. Op 1 juli 2021 dienden uw ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 27 september 2021 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en tegen deze beslissing kan geen beroep worden ingediend. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Uw vader diende op 23 november 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Voor dit verzoek werd op 24 februari 2022 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen. Uw vader diende geen beroep in tegen deze beslissing en de beroepstermijn is verstreken. Ook dit is dus een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Op 15 oktober 2021 diende u, net als uw broer, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving hiervan vermeldt uw moeder in uw naam dat u bij terugkeer naar El Salvador vreest het slachtoffer te worden van het bendegeweld. Ze vreest dat geviséerd zal

worden door dezelfde bendeleden die uw vader viseerden. Daarnaast vreest ze dat u gedwongen gerekruteerd zal worden door de bendes. Bovendien dient uw moeder in uw naam ter staving van uw verzoek de volgende documenten in: screenshots van een WhatsApp gesprek en artikelen over de algemene onveiligheid in uw regio.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen, uw documenten en uit het administratief dossier blijkt immers dat u nog geen acht jaar was op het moment van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Gezien uw jeugdige leeftijd was een persoonlijk onderhoud niet mogelijk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud gehouden met uw moeder. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier en uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die uw ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 12 maart 2020, waarvoor de beslissing nu definitief is. Daarnaast vreest u dat de bendes u gedwongen zullen rekruteren en dat uw leven in gevaar zal zijn als u zou weigeren (CGVS, p. 6). Dit is echter een hypothetische bewering die niet gestaafd is door concrete verklaringen of incidenten. Dat wordt bevestigd door het feit dat uw ouders deze vrees niet aanhaalden in hun verzoeken toen zij hierover bevroegd werden (CGVS eerste verzoek (...)7, p. 10, DVZ tweede verzoek (...)Z, punt 22). Bijgevolg kan hieruit voor u geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen. Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. De screenshots die u neerlegde betreffen een WhatsApp gesprek met uw tante over de situatie in uw wijk. Dit element werd reeds besproken in het verzoek van uw ouders. Daarnaast legde u artikelen neer over de algemene onveiligheid in uw regio. Hieruit blijkt niet dat u of uw familieleden persoonlijk geïdende worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partijen betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en menen dat zij wel degelijk hebben kunnen aantonen dat hun situatie als minderjarige verschillend is ten aanzien van deze van hun ouders.

Verzoekende partijen vragen in hoofddorde om de bestreden beslissingen te vernietigen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te hervormen en hen alsnog de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3.2. Stukken

Verzoekende partijen voegen geen nieuwe stavingstukken aan de verzoekschriften.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoekers eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet de minste toelichting geven op welke wijze zij de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4 kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.2.

3.3.4. Vooreerst dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 261 128 van 27 september 2021, in navolging van de commissaris-generaal, in het kader van de (eerste) verzoeken om internationale bescherming van de ouders van verzoekende partijen – die op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in hun naam werden ingediend als vergezellende minderjarigen – oordeelde tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de bende MS nadat de

vader van verzoekende partijen zich fysiek verweerd zou hebben tegen één van hun leden en ten gevolge waarvan de bende MS de hele familie zou hebben bedreigd.

Verder dient benadrukt dat de commissaris-generaal op 24 februari 2022 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing nam in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming in hoofde van de vader van verzoekende partijen. Dit omdat de vader van verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking zou komen.

3.3.5. Verzoekende partijen dienen op 15 oktober 2021 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)*

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt onder andere: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

3.3.6. Op 27 april 2022 werd verzoeker gehoord op het CGVS. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd uw dossier toegewezen aan een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven. Evenmin blijkt uit de bijgebrachte stukken dat verzoeker nog andere procedurele waarborgen dienden te worden toegekend. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoeker kan voldoen aan zijn verplichtingen.

Op 27 april 2022 werd verzoeksters moeder gehoord op het CGVS. In de bestreden beslissing staat te lezen: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Uit uw verklaringen, uw documenten en uit het administratief dossier blijkt immers dat u nog geen acht jaar was op het moment van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Gezien uw jeugdige leeftijd was een persoonlijk onderhoud niet mogelijk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend

in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud gehouden met uw moeder.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekster voert evenmin enig enkel concreet verweer tegen deze motieven. Evenmin blijkt uit de bijgebrachte stukken dat verzoekster nog andere procedurele waarborgen dienden te worden toegekend. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoekster kan voldoen aan haar verplichtingen

3.3.7. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker El Salvador te hebben verlaten omdat "ze ons bedreigden, mijn papa, maar meer weet ik niet daarover" (administratief dossier verzoeker, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 27 april 2022 (hierna: CGVS M), p. 5). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken geeft verzoeker aan in België een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend omdat zijn papa werd bedreigd (administratief dossier verzoeker, 'verklaring DVZ', vraag 27). De moeder van verzoekende partijen verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 27 april 2022 (hierna: CGVS V)) dat zij voor haar kinderen een verzoek om internationale bescherming indient omdat zij nog steeds bang is om naar haar land van herkomst terug te keren en dit omwille van dezelfde motieven als zij aanhaalde in het kader van haar persoonlijk verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, CGVS V, p. 5-6). Zij verklaart dat haar kinderen eigenlijk geen asielmotieven hebben die niet gerelateerd zijn aan haar problemen, doch verklaart in hoofde van haar dochter te vrezen dat zij zal worden opgeëist door bendeleden. Ook in hoofde van haar zoon vreest zij een gedwongen rekrutering (administratief dossier, CGVS V, p. 6).

In de bestreden beslissingen worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) uit de administratieve dossiers blijkt dat hun verzoeken om internationale bescherming uitsluitend berusten op dezelfde gronden die hun ouders aanhaalden ter staving van hun verzoeken en waarvoor de beslissing definitief is geworden; (ii) wat betreft de vrees voor gedwongen rekrutering moet worden vastgesteld dat dit slechts een hypothetische bewering is die geenszins wordt gestaafd door concrete verklaringen of incidenten, hetgeen ook steun vindt in de vaststelling dat de ouders van verzoekende partijen deze vrees niet aanhaalden in het kader van hun verzoeken toen zij hierover bevestigd werden; (iii) de documenten de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming niet in positieve zin kunnen ombuigen, nu het screenshot van een WhatsApp-gesprek met hun tante over de situatie in hun wijk reeds werd besproken in het kader van de verzoeken in hoofde van hun ouders en de artikelen over de algemene onveiligheid in hun regio geen blijk geven van het feit dat verzoekende partijen of hun familie persoonlijk geviséerd worden.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.8. Verzoekende partijen benadrukken in de verzoekschriften vooreerst dat zij van mening zijn dat de commissaris-generaal de bestreden beslissingen buiten de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn heeft genomen en vervolgen dat nergens in de bestreden beslissingen wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen niet kon

worden gerespecteerd waardoor de commissaris-generaal volgens hen niet meer over de mogelijkheid zou hebben beschikt om hun verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk te beschouwen op grond van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen menen dat er derhalve thans een schending van voormeld artikel, alsook van de “*redelijke termijn*”, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorligt.

De Raad wijst er in dit verband op dat de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 15 werkdagen, die begint te tellen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden aan het CGVS, een termijn van orde betreft en – in tegenstelling tot wat in de verzoekschriften lijkt te worden betoogd – de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden en/of wanneer de commissaris-generaal niet uiteenzet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen 10 dagen, doch 30 dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun stelling dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk te beschouwen. Aangezien de termijn van vijftien werkdagen een termijn van orde betreft, kunnen verzoekende partijen evenmin invoeren dat ingevolge de niet-naleving van deze termijn enig aangehaald beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Verzoekende partijen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook niet gevolgd worden waar zij beargumenteren dat de bestreden beslissingen niet konden worden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet.

3.3.9. Na lezing van de administratieve dossiers dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat verzoekende partijen ter ondersteuning van hun verzoeken om internationale bescherming geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen.

3.3.9.1. In zoverre verzoekende partijen in de verzoekschriften aanvoeren dat de vrees die hun ouders hebben geuit – met name de vrees om slachtoffer te worden van bendes –, eveneens in hun hoofde geldt, erkennen zij aldus dat zij zich voor hun verzoeken om internationale bescherming (minstens ten dele) steunen op dezelfde gronden als deze die hun ouders aanhaalden ter staving van hun verzoeken, die op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekende partijen als vergezellende minderjarigen werden ingediend. De Raad herhaalt dat in zijn arrest nr. 261 128 van 27 september 2021, in navolging van de beslissingen van de commissaris-generaal, werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoeken om internationale bescherming van de ouders van verzoekende partijen. Dit omdat geen geloof kon worden geacht aan de voorgehouden problemen met de bende MS-13.

In het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van de vader van verzoekende partijen werd geoordeeld dat hij geen bijkomende inhoudelijke verklaringen had afgelegd en hij uitsluitend verwees naar de vluchtmotieven die hij in het kader van zijn eerdere verzoek had uiteengezet – met name dat hij bedreigd werd door leden van de bende MS omdat hij één van hen een slag in zijn gezicht had gegeven. Verder werd vastgesteld dat het gegeven dat hij bijkomende verklaringen aanhaalde die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond werd beschouwd, de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid niet kon opheffen. Verzoeker legde bovendien geen bewijs voor van het feit dat hij aan het scheiden is van zijn vrouw, hetgeen hoe dan ook niets kon wijzigen aan de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming. Het WhatsApp-bericht van K. dat hij voorlegde kon niet beschouwd worden als objectieve bron. Er werd geoordeeld dat verzoeker geen nieuwe elementen of argumenten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking kwam.

De Raad herinnert er aan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben

voorgelegd. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen thans geen nieuwe concrete elementen aanbrengen die de verklaringen van hun ouders met betrekking tot de problemen met de bende MS in een ander perspectief plaatsen. De commissaris-generaal oordeelt *in casu* dan ook op goede gronden dat om dezelfde redenen als in hoofde van hun ouders evenmin kan worden aangenomen dat er in hoofde van verzoekende partijen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade omwille van bedreigingen vanwege de bende MS.

3.3.9.2. Verzoekende partijen beargumenteren in hun verzoekschriften dat zij bij een terugkeer naar El Salvador niet meer een “normaal leven” zullen kunnen leiden zoals zij dit thans in België hebben. Zij benadrukken te vrezen dat hun ouders niet meer de middelen zullen hebben om hen te laten voorzien in hun basisbehoeften, gelet op de langdurige periode dat zij El Salvador hebben verlaten en zij bij een terugkeer opnieuw van nul moeten beginnen. Verzoekende partijen wijzen er in dit verband nog op dat hun ouders thans gescheiden zijn en hun moeder de zorg draagt over haar twee minderjarige kinderen.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partijen nalaten een bewijs voor te leggen van de scheiding van hun ouders, zoals ook reeds werd vastgesteld in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming in hoofde van de vader van verzoekende partijen. Bovendien verklaart de moeder van verzoekende partijen tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van verzoeksters verzoek om internationale bescherming dat de kinderen week om week bij haar en bij haar echtgenoot verblijven (administratief dossier, CGVS V, p. 4), waaruit dus wel degelijk nog een betrokkenheid vanwege de vader van verzoekende partijen blijkt.

Verder benadrukt de Raad dat een algemene precare socio-economische situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5, § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40. Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precare socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoekende partijen tonen niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Zo blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij naar school is gegaan in El Salvador (administratief dossier verzoeker, ‘verklaring DVZ’, vraag 12). Verder blijkt uit de verklaringen van de vader van verzoekende partijen dat zij een eigen eigendom hebben (of minstens hadden) in El Salvador, dat zijn vader kon reizen om deel te nemen aan wedstrijden met honden zonder dat hij hiermee geld verdiende, dat hij werkte in een familiebedrijf als vennoot en ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud nog steeds werkte voor het bedrijf en zij een stabiele financiële situatie kenden in El Salvador, alsook zij over voldoende middelen beschikten om hun reis vanuit El Salvador zelf te bekostigen (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19 maart 2021 (hierna: CGVS vader), p. 5-6 en 8). De moeder van

verzoekende partijen bevestigt bovendien dat de kinderen nog in contact staan met haar ouders en haar zussen en dat zij het goed stellen behoudens het feit dat haar moeder ziek is (administratief dossier, CGVS V, p. 5), hetgeen wijst op een sociaal netwerk aldaar. Verzoekende partijen tonen, gelet op het voorgaande en rekening houdend met het feit dat zij zich in de verzoekschriften beperken tot blote beweringen in dit verband, bijgevolg niet aan dat zij, in geval van terugkeer naar El Salvador zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

3.3.9.3. De verzoekende partijen stellen te vrezen niet uit handen van de (dominante) bendes in El Salvador te kunnen blijven en aldus gedwongen te worden gerekruteerd, te meer daar hun ouders niet over de noodzakelijke middelen beschikken om te ontkomen aan de bendes. Verzoekende partijen verwijzen hierbij naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 waarin kinderen, vrouwen en meisjes worden aangeduid als mogelijke risicoprofielen.

Vooreerst benadrukt de Raad dat benedeleden in het kader van een rekrutering personen met een welbepaald profiel viseren. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijke socio-economische situaties viseren met het oog op rekrutering en dit vanaf heel jonge leeftijd (UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”*, p. 35-36; COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020), p. 18-19).

Verzoekende partijen zijn weliswaar afkomstig uit San Salvador waar de bende MS-13 aanwezig is, maar dit is niet voldoende om een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. In de landeninformatie bijgebracht door verzoekende partijen, kan worden gelezen dat de bendes, in de wijken die onder hun controle staan, kinderen en minderjarige jongeren gebruiken voor hun criminele activiteiten (zoals op de uitkijk staan als *poste*), waarbij een vraag tot ‘samenwerking’ of het verlenen van diensten kan uitmonden in rekrutering. Evenwel, niet alle kinderen en jongeren afkomstig uit wijken die onder controle staan van een bende, lopen een even groot risico om in het vizier te komen van bendes. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het risico afhankelijk is van het profiel van de jongeren, in de zin dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijke socio-economische situaties viseren die vervolgens bij de bendes aansluiting vinden om er een identiteit te krijgen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat rekrutering door bendes in El Salvador veelal is ingegeven door persoonlijke kenmerken zoals armoede, lage scholingsgraad of de veiligheid van henzelf en hun families. Veelal gaat het om een vrijwillige of semivrijwillige rekrutering waarbij verschillende bronnen wijzen op de afwezigheid van opties voor de jongeren in deze wijken. Zo zijn het bijvoorbeeld de ouders die zich geprivilegieerd voelen omdat de bende hun kind kiest om er deel van uit te maken dan wel de kinderen zelf die dankzij de bende een soort bescherming ervaren die ze zonder de bende niet zouden hebben of voelen zij zich gemotiveerd door het krijgen van kleine voordelen (cadeautjes, maaltijden, enz.) en het winnen van respect en sociale status. Kortom, het zijn bovenal arme jongeren die, mede omdat ze lager opgeleid zijn en vaak niet naar school gaan, dan wel jongeren die te maken krijgen met politieke, economische en sociale uitsluiting, die het grootste risico lopen op rekrutering (zie UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”*, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

De Raad stelt, na lezing van de administratieve dossiers, vast dat het profiel van verzoekende partijen niet voldoet aan de geschetste kenmerken van jongeren die doorgaans in het vizier komen van bendes voor samenwerking, dienstverlening en rekrutering. Uit het voorgaande is immers niet gebleken dat verzoekende partijen en hun ouders zich in een precare socio-economische situatie bevonden, alsook dat verzoeker naar school ging in El Salvador. Verder blijkt evenmin dat verzoeker, verzoekster of hun ouders enige affiniteit zouden hebben met de bendes. Er zijn in de administratieve dossiers verder evenmin aanwijzingen die aannemelijk maken dat daar alsnog anders over moet worden geoordeeld. Verzoekende partijen maken immers, naast de ongeloofwaardig geachte problemen met de bende MS-13, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer door de bende MS-13 of door een andere bende zullen worden vervolgd of gevisieerd. Bovendien maakten de ouders van verzoekende partijen doorheen hun eigen verzoeken om internationale bescherming op geen enkel ogenblik gewag van deze vrees dat hun kinderen door bendes benaderd zouden (kunnen) worden in het kader van een samenwerking of rekrutering. Evenmin zijn daartoe concrete aanwijzingen, zoals ervaringen van klasgenoten of familie in dit kader.

3.3.9.4. Zo verzoekende partijen in de verzoekschriften in hoofde van verzoekster nog bijkomend erop wijzen dat zij nog een jong meisje is en dreigt terecht te komen in een cultuur waarbij geweld tegen vrouwen is genormaliseerd en zij hiertoe verwijzen naar de bevindingen van de Comisión Interamericana de Derechos Humanos (CIDH) in december 2019 waaruit onder meer blijkt dat El Salvador doordrongen is van discriminerende sociaal-culturele modellen die ervoor zorgen dat geweld ten opzichte van vrouwen genormaliseerd en getolereerd wordt, benadrukt de Raad dat de beschermingsverzoeken van meisjes en jonge vrouwen inderdaad met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht. Uit de door verzoekende partijen in de verzoekschriften aangehaalde landeninformatie blijkt evenwel niet dat alle jonge vrouwen en meisjes in El Salvador een groep vormen die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 19-21). Zoals in de UNHCR-richtlijnen van maart 2016 zelf wordt benadrukt, is het risico afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, *in casu* hun specifiek profiel of specifieke omstandigheden (UNHCR “*Eligibility Guidelines*” van maart 2016, p. 36-37). Een loutere verwijzing naar het enkele feit dat zij een meisje is en naar algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon, volstaat dan ook niet om een individueel en objectief risico vast te stellen in hoofde van verzoekster.

3.3.9.5. In zoverre verzoekende partijen zich in dit verband nog beroepen op de kwetsbaarheid van hun moeder als alleenstaande vrouw en verwijzen naar de landeninformatie waaruit blijkt dat El Salvador in 2019 het meest gewelddadige land van Latijns-Amerika is geworden ten opzichte van vrouwen, dient erop gewezen dat – daargelaten de vaststelling dat verzoekende partijen geen bewijs voorleggen van de scheiding van hun ouders en bijgevolg het feit dat hun moeder als alleenstaande moet worden beschouwd – deze elementen die situatie van de moeder van verzoekende partijen betreffen, dat hun moeder geen melding heeft gemaakt van dit gegeven in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en dat uit de administratieve dossiers niet kan blijken dat zij een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dit element, alsook het algemene betoog op basis van informatie met betrekking tot geweld tegen vrouwen, heeft geen betrekking op de eigen verzoeken van de minderjarige verzoekende partijen, en kunnen bovenstaande analyse met betrekking tot de door hen aangehaalde feiten in het kader van hun verzoeken derhalve niet ombuigen.

3.3.9.6. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen terecht besloten dat verzoekende partijen geen eigen feiten hebben aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt dat hij op het CGVS uitvoerig door een gespecialiseerde *protection officer* werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. Uit het administratief dossier van verzoekster blijkt dat, gelet op verzoeksters jonge leeftijd en gebrek aan voldoende onderscheidingsvermogen, verzoeksters moeder op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid om verzoeksters vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

3.3.11. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad

niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET